

Minula je pomlad, minulo je šolsko leto in ko so minule tudi počitnice, je Miran zbolel. »Škrlatinka!« je dejal zdravnik in mamica je zakričala kot ranjena žival.

Miran pa je ležal v izolirni bolnici, v pusti, svetli sobi in bledlo se mu je. Nekoč je vprašal mamico, da-li bo že kmalu zima — a mamica je jokaje odkimala. Saj ni smela biti pri njem, le skozi okno je gledala vsak dan in njene oči so bile tako žalostne. Nekoč pa jo je vprašal, če je res, da mu je Božiček spet odnesel smuči. Mamica mu je zatrjevala, da ne — da so še doma na podstrešju, kjer jih bo našel, ko pride domov. A Miran ni mogel verjeti. Saj jih je tako razločno videl, svoje ljubljene smuči... Božiček, ves svetel, jih je odnesel v naročju s seboj in odplaval z njimi daleč, daleč proč... on, Miran, pa je ostal sam...

Drugo jutro je mali Miran umrl, revček.

Spet je prišla zima. Snega se je bilo naletelo mnogo — oh, kako lepega snega, onega lahkega pršiča, po katerem drče smuči tako prijetno, da se ti zdi, kakor da si v pravilni deželi.

Bojan se je že nekaj dni smučal, ko ga je nekega dne poprosil sosedom Janžek, naj mu posodi Miranove smuči. Bojan je šel na podstrežje in poiskal smuči v kotu med staro obleko. Odvijal je cunje, v katere jih je bil še Miranček zavil, in že jih je izluščil, jih hotel dvigniti in odnesti, ko je zagledal ob

notranjem zavoju deščice nekaj čačk. Ponesel je smuči k podstrešnemu oknu in čital okorno zapisane črke: »TO SO SAMO MOJE SMUČI!«

Bojan je spustil smuči iz rok. Oči so se mu zasolžile in ves razburjen je zbežal k mamici, ki je sedela v sobi pri oknu in strmela v zimski dan.

Pritekel je k njej, se je ovil in zaihtel:

»Mami, mami, Miran se pa ne more nikdar več smučati — mami, mami — Miranovih smuči — ne bomo dali nikdar stran!«

In mamici je odleglo, kakor že dolgo ne, ko je spoznala, da tudi Bojan najde k njej, ko je toliko in tako sama — odkar ni več njenega malega smučarja ob njej...

Skrivnostna številka 7

Znameniti nemški slikar Dürer je, kakor poročajo »Novice« 1880 (230), na poti v Italijo obležal bolan v Kamniku. V svojih spominih omenja, da je spotoma upodobil »una villana Windische«, t. j. kmetico Slovenko. O velikem umetniku vemo nadalje, da je l. 1514. naslikal »Otožnost«, ki nam na presenetljiv način ponazaruje staro in srednjeveško vražo glede skrivnostne številke »sedem«. To je magičen štirjak iz 16 števil:

v katerikoli smeri jih sešteješ, dobiš vsoto 34, torej $3 + 4 = 7$.

16	3	2	13
5	10	11	8
9	6	7	12
4	15	14	1

Sredi zadnje vrste najdeš letnico slike 1514, ki jo je spretni mojster skušal skriti v uganko, vendar jo je le ohranil potomstvu.

A. D.